

[Udenrigsministeren]

heder på den internationale scene. Golfkrisen er det mest aktuelle eksempel, og det er sådanne områder, hvor fælles interesser og fælles synspunkter gør sig gældende, der bør videreudvikles.

Fra dansk side tillægger vi det f.eks. stor betydning, at der bliver banet vej for en øget tolverkoordinering med hensyn til CSCE-spørgsmål. Vi ved jo alle, hvilken betydning CSCE-processen tegner til at få for Europa på en lang række områder, og her vil det selvfølgelig øge Fællesskabets indflydelse, hvis vi i videst muligt omfang er i stand til at tale med én stemme.

Jeg vil afslutningsvis understrege, at regeringskonferencen om politisk union jo ikke er begyndt endnu. Vi har intet forhandlingsudspil og heller ingen forhandlingsproces at forholde os til. Det forhindrer selvfølgelig ikke, at der allerede er ganske mange tanker fremme om, hvordan unionen bør tage sig ud. Nu har vi lagt vores bud frem; andre har givet deres. Der er kommet ideer, som vi ikke bryder os om, bl.a. om fælles forsvars- og sikkerhedspolitik, men udelukke disse ideer fra diskussionen kan og bør vi selvfølgelig ikke.

På regeringskonferencen vil det være nødvendigt at tage hele spektret af spørgsmål op til behandling og så gennem forhandling nå frem til den mulige fællesnævner. Der har Danmark allerede nu gjort sit for at klargøre, hvad der er vores udgangspunkt for de kommende forhandlinger.

Regeringen finder, at de forhandlinger, vi står over for, på mange måder bliver afgørende, også for det danske samfunds videre udvikling, og derfor er det med glæde, vi kan konstatere, at der er bred politisk tilslutning til den linje, regeringen har lagt. Det giver os mulighed for at få indflydelse på indretningen af det nye Europa.

Under den europapolitiske debat, vi havde her i Tinget den 18. april 1990, sagde jeg bl.a.: »Det reelle spørgsmål er, om vi, regering og Folketing, har viljen til at formulere en sådan politik, at vi aktivt kan påvirke forhandlingsprocessen, ikke mindst den kommende udformning af EF-samarbejdet.«

Det spørgsmål, som altså blev stillet den 18. april 1990, er nu blevet besvaret, og det er blevet besvaret med et fuldtoneende ja.

Økonomiministeren (Niels Helveg Petersen):

Det er en rigtig idé med en forespørgsel her før starten på de to vigtige regeringskonferencer i december 1990.

Almindeligvis regner man vel med, at regeringskonferencerne varer omkring et års tid, og det er et udtryk for det høje tempo, der er i den europæiske udvikling, og som senest blev demonstreret med den engelske regerings beslutning om at deltage i EMS'ens valutakursmekanisme. Det er et godt signal for EF's valutapolitiske samarbejde.

Regeringen har aftalt at fordele arbejdet således, at det er mig, der deltager i regeringskonferencen om ØMU. Jeg havde lejlighed til at præsentere det danske memorandum for mine kolleger i Ecofinrådet på dets møde den 8. oktober 1990. Samme dag havde jeg lejlighed til også at præsentere det for centralt placerede medlemmer af Europa-Parlamentet ved EF-Parlamentets forkonference med Ecofin-ministre.

Som jeg stedse har tilkendegivet ved drøftelserne i Markedsudvalget, er det min opfattelse, at Danmark har de bedste muligheder for at påvirke forhandlingsresultatet ved at spille klart og enigt ud, og det er min opfattelse, at forhandlingssituationen omkring den økonomiske og monetære union bevæger sig i rigtig retning. Senest her i august præsenterede Kommissionen en meddelelse om økonomisk og monetær union i fortsættelse af sine tidligere overvejelser.

En vigtig ændring i Kommissionens tankegang er nu, at det for det første foreslås, at beslutninger i det styrende organ for det europæiske system med centralbanker skal baseres på princippet om ét medlem én stemme og princippet om simple flertalsafgørelser. Dette er, hvad regeringen hele tiden har arbejdet for, og det er logisk som følge af banksystemets uafhængighed.

For det andet melder Kommissionen nu entydigt ud, at der ikke er brug for en centralisering af finanspolitikken. Det følger af subsidiaritetsprincippet, at man på EF-plan alene skal fastlægge regler for finanspolitikken, i det omfang det er nødvendigt for den pengepolitiske stabilitet. Derfor kan regeringen støtte, at budgetunderskud skal finansieres på markedsvilkår, og at der derfor skal være regler imod såkaldt monetær finansiering og imod, at landene hæfter for hinandens gæld.